

Arrest

nr. 273 737 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MORETUS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. MORETUS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 30 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt gehoord op 16 september 2021, op 3 december 2021 en op 13 januari 2022 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), verzoekster op 16 september 2021 en op 13 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 februari 2022 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent op (...) 1943 geboren in Hit in Anbar. U bent van Arabische afkomst, een moslim, en u woonde lange tijd in Ramadi en sinds ongeveer 3 jaar voor uw vertrek uit Irak in Hit. U bent sedert 1971 gehuwd met S. S. A. (O.V. (...)) en heeft twee dochters in Irak en een zoon die in België verblijft en erkend is als vluchteling.

Uw zoon die in België verblijft stuurde jullie geld op. Iedereen in jullie omgeving in Ramadi en Hit wist dat ook. Als gevolg daarvan heeft een groepering van de antiterrorisme-eenheden u en uw vrouw in 2007 of 2008 proberen te chanteren om geld aan hen te betalen. U heeft niets betaald en gedreigd klacht neer te leggen bij de premier. Daardoor bleef dit incident zonder gevolg. Sindsdien hebben zich geen nieuwe incidenten meer voorgedaan volgens uw verklaringen, maar jullie waren wel angstig dat iemand u opnieuw zou chanteren of misbruiken. Gezien jullie hoge leeftijd kunnen ze jullie makkelijk bedreigen of onder druk zetten. Volgens de verklaringen van uw vrouw heeft iemand, twee tot drie maanden voor jullie vertrek uit Irak in februari 2020, geprobeerd in te breken in jullie huis in Hit. Uw vrouw weet niet wie dat was maar vermoedde dat die persoon uit was op het geld dat jullie van jullie zoon verkrijgen. Daarnaast verwijst u nog naar de algemene situatie in Irak die niet veilig is.

U verklaarde daarnaast sinds 2010 medische problemen te hebben. U heeft suikerziekte, stenen in de nieren, een trombose in uw been en een hoge cholesterol. Uw vrouw heeft al veel langer medische problemen. Uw vrouw had borstkanker, hartklachten, suikerziekte, rugklachten, een klierenprobleem, een lage bloeddruk en moeilijkheden met de gewrichten. Uw verklaarde dat deze problemen steeds erger werden. Omwille van het gebrek aan een makkelijkere en betaalbare toegang tot goede kwaliteitsvolle medische behandelingen in Irak en omdat u niet terecht kan voor ondersteuning bij uw dochters of andere leden van de familie die het al moeilijk hebben of reeds oud zij besloten u en uw vrouw Irak te verlaten. Jullie hebben de bedoeling om in de buurt van uw zoon te gaan leven zodat uw zoon en zijn vrouw voor jullie zouden kunnen zorgen, zowel financieel als op vlak van dagelijkse zorg en ondersteuning. Met behulp van smokkelaars verlieten jullie Irak in februari 2020 en via Turkije en Frankrijk kwamen jullie in België terecht.

Op 18 september 2020 diende u, samen met uw echtgenote, een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), uw paspoort (origineel), de identiteitskaart van uw vrouw (origineel), het paspoort van uw vrouw (origineel) en verschillende medische documenten die zowel betrekking op uzelf als op uw vrouw hebben (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u neergelegde stukken en uw verklaringen blijkt immers dat u en uw vrouw een hoge leeftijd hebben en medische problemen kennen. Wat uw medische problemen betreft dient in het bijzonder te worden opgemerkt dat u aan één kant niet goed hoort. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd ervoor gezorgd dat de tolk u voldoende luid aansprak en dit aan de kant waar u geen of minder gehoorproblemen kent. Daarnaast werden de aan u gestelde vragen door de protection officer verschillende malen gesteld wanneer dit nodig bleek en werd het tempo van het persoonlijk onderhoud aangepast. Er werd ook gezorgd voor voldoende pauzes tijdens de gehoren. Voorts werd uw tweede interview voor het CGVS onmiddellijk stopgezet en werd de verderzetting van het gehoor verschoven naar een latere datum toen bleek dat uw echtgenote onwel was geworden, zodat ze de gepaste zorgen kon krijgen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient ook te worden opgemerkt dat uit de loop van het eerste, tweede en derde persoonlijk onderhoud met u ook duidelijk blijkt dat u goed in staat was de vragen te begrijpen en daar op afdoende wijze op te antwoorden.

U vreest de onzekerheid en het onveilig gevoel bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS stelt vast dat sommige elementen uit het asielrelaas dat naar voor komt uit uw verklaringen ongeloofwaardig zijn. Andere aangehaalde feiten houden geen verband met één van de criteria zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de veiligheidsproblemen die u verklaarde te hebben in Irak omdat iedereen wist dat uw zoon in België jullie geld opstuurde en iedereen dus dacht dat u rijk was dient te worden opgemerkt dat die problemen weinig geloofwaardig zijn. Ook het incident waarvan u verklaarde slachtoffer van te zijn geweest, met name het feit dat u gechanteed zou geweest zijn door familie van de opperbevelhebber van de antiterrorisme-eenheden in Anbar is weinig geloofwaardig.

Ten eerste haalde uw vrouw het incident waarbij u gechanteed zou zijn geweest, het enige incident volgens uw verklaringen, zelf helemaal niet spontaan aan op het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uw vrouw haalde de veiligheid in het algemeen aan en verklaarde dat jullie jullie nooit veilig voelden in Irak omdat er geen regering is, geen politie of leger dat jullie kan beschermen. Uw vrouw vermeldde voorts één feit van poging tot inbraak bij jullie thuis, zonder de dader of daders te kennen of te hebben gezien (CGVS, A., 16.09.2021, p. 6-7). Het is pas na confrontatie met uw verklaringen dat jullie in het verleden gechanteed zouden zijn dat uw vrouw verklaarde dat jullie gechanteed zijn geweest. Bovendien kan uw vrouw geen enkel detail geven over dit incident. Uw vrouw kan immers helemaal niet zeggen wanneer het incident zich voordeed, wie het was die jullie zou hebben gechanteed of met wat er werd bedreigd (CGVS, A., 16.09.2021, p. 9-10). We mogen niettemin toch verwachten dat als deze poging tot chantage zich heeft voorgedaan, uw vrouw daar ook iets over kan zeggen.

Ten tweede beweerde u dat het incident waarbij u gechanteed zou geweest zijn zich heeft voorgedaan in 2007 of 2008 (CGVS, K., 16.09.2021, p. 12) terwijl uw zoon bij de DVZ beweerde pas in 2010 te zijn vertrokken uit Irak (DVZ-verklaring A., vraag 34). Het kan dus helemaal niet kloppen dat men u op dat moment in 2007 of 2008 zou geïnterviewd hebben omdat u geld kreeg van uw zoon uit het buitenland. Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas over chantage nog verder onderuit.

Ten derde dient te worden opgemerkt dat u na dit beweerde feit van chantage nog 12 jaar in Irak bent gebleven (CGVS, K., 16.09.2021, p. 15-16). Uw gedrag is aldus niet verzoenbaar met uw voorgehouden vrees voor vervolging. Indien u nadien werkelijk een grondige vrees had voor vervolging had of er sprake was van een reëel risico op ernstige schade mag redelijkerwijze worden verwacht dat u Irak vroeger zou hebben verlaten en internationale bescherming zou hebben gezocht of op zijn minst elders in het land zou zijn gaan wonen, quod non.

Ten vierde hebben er zich volgens uw eigen verklaringen geen andere belangrijke incidenten voorgedaan naast dit ene incident en dit in een periode van ongeveer 12 of 13 jaar (CGVS, K., 16.09.2021, p. 13).

Ten vijfde, wat betreft de verklaringen van uw vrouw, die beweerde dat er enkele maanden voor jullie vertrek een poging is geweest om de deur van de woning te forceren, dient te worden opgemerkt dat ook dit weinig overtuigend is. Er is het vermoeden dat dit te maken heeft met het feit dat het geweten was dat uw zoon geld opstuurde. Uw vrouw weet echter helemaal niet wie het was die verantwoordelijk was voor de vermeende poging tot inbraak en er zijn geen indicaties dat dit te maken heeft met het geld dat u werd opgestuurd (CGVS, A., 16.09.2021, p. 6-7). Bovendien moet het CGVS vaststellen dat u zelf dit feit ook helemaal niet aanhaalt voor het CGVS, ook niet op de expliciete vraag of u nog andere zaken had te melden in verband met de veiligheid (CGVS, K., 16.09.2021, p. 13). De verklaring van uw vrouw over de poging tot inbraak kan de conclusie van het CGVS dan ook helemaal niet in een andere richting ombuigen. Omwille van al deze redenen besluit het CGVS dat de vermeende veiligheidsproblemen die u zou kennen omwille van het feit dat uw zoon u geld zou opsturen in Irak niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft uw bewering dat u geheugenproblemen zou kennen (CGVS, K., 16.09.2021, p. 4), dient te worden opgemerkt dat de loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen geenszins kan gezien worden als een verschoning voor de tekortkomingen in uw relaas. U legt immers geen bewijs voor dat u geheugenproblemen zou kennen, laat staan dat u geheugenproblemen zou hebben die dermate ernstig zijn dat u niet meer in staat zou zijn om kernelementen in uw relaas kenbaar te maken aan de asielinstantie.

Met betrekking tot uw medische problemen, dient het CGVS u erop te wijzen dat uw verklaringen hierover niet wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Er dient te worden geconcludeerd dat uw medische motieven geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat verder uw nood aan ondersteuning en zorg betreft, onder meer omwille van uw hoge leeftijd, en in het licht van de beperkte financiële middelen waarover uw in Irak volgens uw verklaringen zou hebben beschikt, dient te worden opgemerkt dat dit evenmin verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw

verklaringen blijkt immers dat het over problemen van louter socio-economische, sociale en medische aard gaat. Socio-economische en sociale problemen, in het bijzonder ook de door u aangehaalde economische problemen bij een terugkeer naar Irak, vallen niet onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie en de criteria inzake subsidiaire bescherming. Hierbij dient bijkomstig nog te worden opgemerkt dat u wel degelijk over een sociaal netwerk beschikt in Irak. U heeft twee dochters in Irak die u in het verleden reeds hebben ondersteund (CGVS, K., 03.12.2021, p. 9). Daarnaast heeft u uw zoon in België die in het verleden regelmatig voor financiële hulp zorgde vanuit België (CGVS, K., 16.09.2021, p. 16). We mogen redelijkerwijze verwachten dat uw dochters en zoon, die u ondersteunden in het verleden, dat ook zullen doen in de toekomst, in het geval van een terugkeer naar Irak.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS aldus dat uw asielrelaas in verband met het feit dat jullie in Irak zouden zijn gevisieerd omwille jullie zoon niet geloofwaardig. Wat betreft de medische en sociaaleconomische motieven meent het CGVS dat uw verzoek ongegrond is. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Anbar te worden beoordeeld. Dit gebied omvat acht districten: Ana, Fallujah, Haditha, Heet, al-Qaim, Al-Ramadi, Rawa en al-Rutba.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Anbar wordt bijna volledig bevolkt door soennitische Arabieren en kent een sterke tribale cultuur. Gezien de homogene bevolkingssamenstelling spelen, in tegenstelling tot de andere provincies van Centraal-Irak, onderlinge spanningen tussen verschillende etnische of religieuze groepen binnen de lokale bevolking nauwelijks een rol. Het is de grootste Iraakse provincie, bestaat voor een omvangrijk deel uit onherbergzaam en onbevolkt (woestijn)gebied en deelt een lange grens met Syrië, Jordanië, en Saudi-Arabië. Er zijn meerdere veiligheidsactoren aanwezig in de provincie waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale soennitische tribale milities dewelke grotendeels in de PMF zijn geïncorporeerd onder de noemer 'Tribal Mobilization Force' (TMF). Ook de Amerikaanse troepen zijn nog steeds aanwezig in een aantal militaire basissen nabij de Iraaks-Syrische grens.

Alle bevolkte gebieden hebben in de onderzochte periode af te rekenen gehad met veiligheidsincidenten. Het gros van deze incidenten vond plaats tussen de aanwezige veiligheidsactoren onderling of tussen de veiligheidsactoren en ISIS. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, ligt anno 2021, net zoals in 2020, evenwel laag.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Anbar behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

In 2020 en 2021 wordt Anbar door ISIS, omwille van zijn locatie aan de Syrisch-Iraakse grens, voornamelijk gebruikt als hub voor logistieke transporten en smokkel. Hierdoor blijft het in de provincie, in vergelijking met andere soennitische gebieden, relatief rustig. De aanvallen van ISIS zijn voornamelijk gericht op de grensposten en op andere instellingen van de Iraakse veiligheidsdiensten en de aanwezige PMF. ISIS voert daarnaast ook doelgerichte, kleinschalige aanvallen uit op burgers. Opvallend is wel dat er in verhouding meer confrontaties plaatsvinden tussen ISIS en de ISF en PMF en relatief minder eenzijdige aanvallen op de burgerbevolking.

Gezien de vrij homogene soennitische bevolkingssamenstelling en het belang van de stammentraditie in de provincie zorgde het conflict met ISIS voor een conflictpotentieel tussen groepen die partij kozen voor of tegen ISIS. Deze breuklijn doorkruist stammen, clans of families en vormt een mogelijk risico voor een cyclus van tribale conflicten op basis van wraak en wederwraak. De stammen in de provincie verspreidden evenwel reeds in 2017 een gezamenlijke verklaring waarin zij vergelding afwezen en zich ertoe engageerden om problemen uit de ISISperiode gewelddoos op te lossen. Het akkoord verbiedt fysieke en sociale vergelding op individuele en collectieve basis zonder tussenkomst van gerechtelijke autoriteiten of tribale wetten.

Het conflict tussen de Verenigde Staten en Iran heeft ook in Anbar zijn weerslag. Pro-Iraanse groepen voeren er occasioneel aanvallen uit op VS-troepen en hun helpers. Eén van de hoofddoelwitten hierbij is de luchtmachtbasis in Ain al-Asad, waar VS-troepen gestationeerd zijn. Anderzijds werd ook de basis van Kataib Hezbollah te al Qaim gevisereerd door de VS. Waar bij deze aanvallen in 2019 en 2020 enkel militaire doelwitten getroffen werden, vielen er op 3 maart 2021 elf burgerslachtoffers toen VS-troepen terugvuurden bij een beschieting van de basis te Ain al-Asad. De beschikbare informatie bevat geen andere informatie over burgerdoden die in 2021 in Anbar gevallen zouden zijn in het kader van het conflict tussen Iran en de Verenigde Staten.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De terugkeerratio naar de provincie Anbar bedraagt ondertussen 92%. Eind september 2021 waren 1.541.466 ontheemden teruggekeerd naar de provincie. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan

werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of etnisch-religieuze spanningen worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. V. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Anbar nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Anbar afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Anbar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Anbar niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Anbar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Anbar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U haalde zelf aan dat u en uw vrouw een hoge leeftijd hebben en veel verplaatsingen dienden te doen omwille van jullie medische problemen, om met name de gepast medische zorg te vinden. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Anbar. Immers, uw hoge leeftijd zorgt er aan sich niet voor dat u aan een dermate hoger risico op willekeurig geweld zou blootgesteld worden en zorgt aldus ook niet voor een dermate verhoogd risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verder zorgen de verplaatsingen die jullie moeten doen omwille van jullie medische problemen evenmin voor een dermate verhoogd risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In het verleden zouden jullie in dit verband overigens ook nooit ernstige veiligheidsproblemen hebben gekend. Voorts beschikt het CGVS niet over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande conclusies. Uw identiteitskaart, uw paspoort, de identiteitskaart van uw vrouw en het paspoort van uw vrouw attesteren enkel uw identiteit en die van uw vrouw. De verschillende medische documenten die zowel betrekking op uzelf als op uw vrouw hebben zijn een indicatie voor uw slechte gezondheidstoestand, die hier op zich niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissingen genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent op (...)1948 geboren in Ramadi in Anbar. U bent van Arabische afkomst, een soennitische moslim en u woonde lange tijd in Ramadi en sinds ongeveer 3 jaar voor uw vertrek uit Irak in Hit, een dorp nabij Ramadi. U bent sedert 1971 gehuwd met A. A. K. (O.V. 8.590.801) en heeft twee dochters in Irak en een zoon die in België verblijft en erkend is als vluchteling.

Op 18 september 2020 diende u, samen met uw echtgenoot, een verzoek om internationale bescherming in in België.

U baseert zich voor het verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als uw echtgenoot, die het volgende verklaarde:

"[...]."

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u neergelegde stukken en uw verklaringen blijkt immers dat u en uw man een hoge leeftijd hebben en medische problemen kennen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. De vragen van de protection officer werden u verschillende malen gesteld wanneer dit nodig bleek en het tempo van het persoonlijk onderhoud werd aangepast. Er werd ook gezorgd voor voldoende pauzes tijdens de gehoren. Voorts werd uw tweede interview voor het CGVS geannuleerd en verschoven naar een latere datum toen bleek dat u onwel was geworden, zodat u de gepaste zorgen kon krijgen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient ook te worden opgemerkt dat uit de loop van het eerste en tweede persoonlijk onderhoud met u ook duidelijk blijkt dat u goed in staat was de vragen te begrijpen en daar op afdoende wijze op te antwoorden.

U baseert uw huidige verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot A. A. K. (O.V. (...)). Gezien u zich voor uw verzoek op dezelfde motieven baseert als uw echtgenoot meent het CGVS dat uw verzoek om dezelfde redenen geweigerd dient te worden beschouwd.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"[...]."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekende partijen gaan vooreerst in op hun bijzondere kwetsbaarheid gezien hun leeftijd en medische toestand en wijzen daarbij op de nood aan bijzondere procedurele noden en menen dat de verleende passende steunmaatregelen in casu onvoldoende zijn.

Vervolgens stippen verzoekende partijen de impact aan van de bijzondere procedurele noden en hun kwetsbaarheid op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Ze halen in dit kader de veiligheidssituatie aan en stellen willekeurig geweld te vrezen wanneer zij moeten reizen naar Erbil en Bagdad voor

medische bezoeken. Er wordt betoogd dat verwerende partij heeft nagelaten hun mentale capaciteiten op hun leeftijd in rekening te brengen. Verzoekende partijen betwisten verder zelfredzaam te zijn en voeren aan dat het minstens noodzakelijk is om duidelijkheid te krijgen over hun mentale en fysieke toestand om een correcte inschatting te kunnen maken van de zelfredzaamheid. Voorts wordt benadrukt dat verzoekende partijen door hun hoge leeftijd en ernstige medische aandoeningen bijzonder kwetsbaar zijn, dat zij dagelijkse begeleiding en ondersteuning nodig hebben alsook wekelijks nood aan medische verzorging en opvolging waarbij wordt betoogd dat het een onrealistische aanname is dat de familieleden in Irak deze zorgen op zich kunnen nemen voor de rest van hun leven. Verzoekende partijen beklemtonen hierbij dat zij niet op de steun van hun dochters in Irak konden rekenen omdat zij een eigen gezin hebben en zij de financiële middelen niet hebben en alle andere familieleden overleden zijn. Verder wordt gewezen op de socio-economische omstandigheden waarin verzoekende partijen terecht zullen komen bij een terugkeer naar Irak.

Daarnaast menen verzoekende partijen dat hun profiel en vrees verkeerd werden ingeschat door verwerende partij door geen rekening te houden met hun hoge leeftijd, hun medische problematiek en hierdoor zeer kwetsbaar profiel, en hun risicoprofiel in Irak met de verhoogde risico's op willekeurig geweld, stigmatisering en discriminatie verbonden aan hun sociale positie. Ze benadrukken dat personen met een ernstige ziekte alsook ouderen worden beschouwd als profielen die een verhoogd risico lopen op willekeurig geweld. Ook wordt in het verzoekschrift erop gewezen dat verzoekende partijen als oude, afhankelijke, zieke personen die tevens als welgesteld worden aanzien tot een sociale groep behoren die een verhoogd risico loopt op willekeurig geweld. Verzoekende partijen betogen in dit verband verder dat uit recente rapporten blijkt dat de terugkeer van personen met een beperking naar één van de voormalige betwiste gebieden, waaronder Anbar, hun woonplaats, een "fact-sensitive" "sliding scale assessment" moet inhouden.

Nadat wordt gewezen op discriminatie van personen met een handicap, wordt verder aangevoerd dat het voor personen met een handicap moeilijk is om fysiek te vluchten van geweld alsook gespecialiseerde medische diensten moeilijk toegankelijk zijn.

Ten slotte voeren verzoekende partijen nog een betoog rond een objectief risico op vervolging of willekeurig geweld, zonder persoonlijk een doelwit te vormen van vervolging en gaan in op het begrip 'non-refoulement' en de toegang tot medische zorgen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift voegen verzoekende partijen medische stukken toe.

2.2.2. Verwerende partij maakt op 7 april 2022 een verweernota over waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- Wegenkaart van Irak met verwijzing naar de weblink;
- "Iraq - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report", van januari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- EASO "Country of Origin Information Report Iraq Targeting of Individuals" van maart 2019, met verwijzing naar de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Vooreerst kunnen verzoekende partijen niet worden bijgetreden in zoverre zij stellen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met hun medische problematiek en de bijzondere procedurele noden. In de bestreden beslissingen wordt immers uitdrukkelijk geoordeeld dat er voor verzoekende partijen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en wordt erop gewezen dat verzoekende partijen steunmaatregelen werden verleend gelet op hun hoge leeftijd en medische problemen.

Wat verzoeker betreft wordt in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van hem, gesteld dat ervoor werd gezorgd dat de tolk hem voldoende luid aansprak en dit aan de kant waar hij geen of minder gehoorproblemen kent. Daarnaast wordt aangestipt dat de aan verzoeker gestelde vragen door de protection officer verschillende malen werden gesteld wanneer dit nodig bleek en het tempo van het persoonlijk onderhoud werd aangepast. Er werd ook gezorgd voor voldoende pauzes tijdens de gehoren. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing nog opgemerkt dat verzoekers tweede interview voor het CGVS onmiddellijk werd stopgezet en de verderzetting van het gehoor verschoven werd naar een latere datum toen bleek dat verzoekers echtgenote onwel was geworden, zodat ze de gepaste zorgen kon krijgen.

Wat verzoekster betreft wordt erop gewezen dat de vragen van de protection officer haar verschillende malen werden gesteld wanneer dit nodig bleek en het tempo van het persoonlijk onderhoud werd aangepast. Er werd ook gezorgd voor voldoende pauzes tijdens de gehoren. Voorts wordt ook inzake verzoekster opgemerkt dat haar tweede interview voor het CGVS werd geannuleerd en verschoven naar een latere datum toen bleek dat zij onwel was geworden, zodat zij de gepaste zorgen kon krijgen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen gerespecteerd zijn evenals dat zij in de gegeven omstandigheden konden voldoen aan hun verplichtingen.

Uit het voorgaande blijkt dat bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden wel degelijk terdege rekening is gehouden met de leeftijd en medische problematiek van verzoekende partijen, die noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad worden ontkend. Verzoekende partijen kunnen dan ook geenszins dienstig voorhouden als zouden de bijzondere procedurele noden met de voeten getreden zijn.

Verzoekende partijen menen verder dat de verleende steunmaatregelen evenwel onvoldoende zijn en betogen dat hun handicap duidelijk in kaart diende gebracht te worden waarbij hun (beperkte) mentale capaciteiten eveneens in rekening moesten gebracht worden.

De Raad dient er hierbij in de eerste plaats op te wijzen dat de beoordeling van de bijzondere procedurele noden op zich zelf niet vatbaar is voor beroep. Verder moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat uit de voorgelegde stukken een beperking van mentale capaciteiten blijkt waarmee verwerende partij rekening diende te houden. In casu wordt geen aantasting van het geheugen en cognitieve vermogens van verzoekende partijen aangetoond waardoor zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze mee te delen. In casu blijkt overigens niet dat verzoekende partijen, de verleende steunmaatregelen mee in acht genomen, niet in staat waren om een gehoor af te leggen en op adequate wijze hun vluchtrelaas naar voren te brengen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op veiligheids- en gezondheidsproblemen. Ze vrezen in Irak het slachtoffer te worden van criminaliteit omwille van het geld dat hun zoon hen vanuit België opstuurt waardoor zij als welgesteld/rijk worden beschouwd. Tevens halen ze de slechte en onstabiele veiligheidssituatie aan in hun regio van herkomst en wijzen ten slotte op de beperkte toegang tot de nodige gezondheidsvoorzieningen gelet op hun medische problemen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om de in de bestreden beslissingen vervatte motieven aangaande de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekende partijen toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het benadrukken van hun leeftijd en medische problemen, het volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

2.3.5.2. Wat betreft de veiligheidsproblemen in Irak wegens het geld dat de zoon van verzoekende partijen hen opstuurt waardoor zij worden aanzien als rijk, wordt samen met de commissaris-generaal geoordeeld dat deze problemen weinig geloofwaardig zijn.

In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent pertinent als volgt overwogen:

“Ten eerste haalde uw vrouw het incident waarbij u gechanteerd zou zijn geweest, het enige incident volgens uw verklaringen, zelf helemaal niet spontaan aan op het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uw vrouw haalde de veiligheid in het algemeen aan en verklaarde dat jullie jullie nooit veilig voelden in Irak omdat er geen regering is, geen politie of leger dat jullie kan beschermen. Uw vrouw vermeldde voorts één feit van poging tot inbraak bij jullie thuis, zonder de dader of daders te kennen of te hebben gezien (CGVS, A., 16.09.2021, p. 6-7). Het is pas na confrontatie met uw verklaringen dat jullie in het verleden gechanteerd zouden zijn dat uw vrouw verklaarde dat jullie gechanteerd zijn geweest. Bovendien kan uw vrouw geen enkel detail geven over dit incident. Uw vrouw kan immers helemaal niet zeggen wanneer het incident zich voordeed, wie het was die jullie zou hebben gechanteerd of met wat er werd bedreigd (CGVS, A., 16.09.2021, p. 9-10). We mogen niettemin toch verwachten dat als deze poging tot chantage zich heeft voorgedaan, uw vrouw daar ook iets over kan zeggen.

Ten tweede beweerde u dat het incident waarbij u gechanteerd zou geweest zijn zich heeft voorgedaan in 2007 of 2008 (CGVS, K., 16.09.2021, p. 12) terwijl uw zoon bij de DVZ beweerde pas in 2010 te zijn vertrokken uit Irak (DVZ-verklaring A., vraag 34). Het kan dus helemaal niet kloppen dat men u op dat moment in 2007 of 2008 zou geïnterviewd hebben omdat u geld kreeg van uw zoon uit het buitenland. Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas over chantage nog verder onderuit.

Ten derde dient te worden opgemerkt dat u na dit beweerde feit van chantage nog 12 jaar in Irak bent gebleven (CGVS, K., 16.09.2021, p. 15-16). Uw gedrag is aldus niet verzoenbaar met uw voorgehouden vrees voor vervolging. Indien u nadien werkelijk een grondige vrees had voor vervolging had of er sprake

was van een reëel risico op ernstige schade mag redelijkerwijze worden verwacht dat u Irak vroeger zou hebben verlaten en internationale bescherming zou hebben gezocht of op zijn minst elders in het land zou zijn gaan wonen, quod non.

Ten vierde hebben er zich volgens uw eigen verklaringen geen andere belangrijke incidenten voorgedaan naast dit ene incident en dit in een periode van ongeveer 12 of 13 jaar (CGVS, K., 16.09.2021, p. 13).

Ten vijfde, wat betreft de verklaringen van uw vrouw, die beweerde dat er enkele maanden voor jullie vertrek een poging is geweest om de deur van de woning te forceren, dient te worden opgemerkt dat ook dit weinig overtuigend is. Er is het vermoeden dat dit te maken heeft met het feit dat het geweten was dat uw zoon geld opstuurde. Uw vrouw weet echter helemaal niet wie het was die verantwoordelijk was voor de vermeende poging tot inbraak en er zijn geen indicaties dat dit te maken heeft met het geld dat u werd opgestuurd (CGVS, A., 16.09.2021, p. 6-7). Bovendien moet het CGVS vaststellen dat u zelf dit feit ook helemaal niet aanhaalt voor het CGVS, ook niet op de expliciete vraag of u nog andere zaken had te melden in verband met de veiligheid (CGVS, K., 16.09.2021, p. 13). De verklaring van uw vrouw over de poging tot inbraak kan de conclusie van het CGVS dan ook helemaal niet in een andere richting ombuigen. Omwille van al deze redenen besluit het CGVS dat de vermeende veiligheidsproblemen die u zou kennen omwille van het feit dat uw zoon u geld zou opsturen in Irak niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft uw bewering dat u geheugenproblemen zou kennen (CGVS, K., 16.09.2021, p. 4), dient te worden opgemerkt dat de loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen geenszins kan gezien worden als een verschoning voor de tekortkomingen in uw relaas. U legt immers geen bewijs voor dat u geheugenproblemen zou kennen, laat staan dat u geheugenproblemen zou hebben die dermate ernstig zijn dat u niet meer in staat zou zijn om kernelementen in uw relaas kenbaar te maken aan de asielinstantie.”

Door louter te wijzen op hun medische problematiek en hoge leeftijd, brengen verzoekende partijen geenszins dienstige elementen bij ter weerlegging van de voormelde concrete en correcte motieven die steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekende partijen menen nog dat het gegeven dat zij als welgesteld gezien worden, zonder enige vorm van bescherming, hen doet vrezen voor vervolging, te meer gelet op hun hoge leeftijd en medische problematiek waarbij ze erop wijzen dat zij dus deel uitmaken van een sociale groep. De Raad moet echter benadrukken dat, daargelaten de vraag of het voorgehouden profiel kan gekenmerkt worden als een sociale groep, verzoekende partijen geenszins aantonen dat het louter aanzien worden als welgesteld hen als zieke bejaarden riskeert bloot te stellen aan problemen die kunnen beschouwd worden als daden van vervolging of ernstige schade, te meer zij geen afbreuk kunnen doen aan de terechte bevindingen omtrent het beweerde feit van chantage van 12 jaar geleden en de poging tot inbraak.

Waar verzoekende partijen nog menen dat zij spontane en gelijklopende verklaringen hebben afgelegd, dient de Raad te benadrukken dat verzoekster naliet aan te halen dat verzoeker in het verleden werd gechanteed en dat verzoeker op zijn beurt naliet enige melding te maken van de poging tot inbraak. Zodoende kunnen verzoekende partijen geenszins dienstig voorhouden spontane en gelijklopende verklaringen te hebben afgelegd.

Gelet op voorgaande motieven in de bestreden beslissingen die de Raad kan bijtreden, kan geen geloof worden gehecht aan de vermeende veiligheidsproblemen die verzoekende partijen zouden kennen wegens het geld dat hun zoon hen opstuurt.

In deze omstandigheden kunnen verzoekende partijen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog dat er objectieve landeninformatie diende voor te liggen aangaande de kwetsbare positie van oude, ernstige zieke personen die tevens als welgesteld worden aanzien in Irak.

2.3.5.3. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen.

De Raad meent dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

3.2.5.4. Met betrekking tot de medische problematiek van de verzoekende partijen, heeft de commissaris-generaal met reden overwogen dat deze in principe geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In de bestreden beslissingen wordt terecht opgemerkt dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient

gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen in casu geenszins aantonen dat zij omwille van hun medische problemen zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Door slechts te wijzen op algemene informatie inzake personen met een handicap, brengen verzoekende partijen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd, te meer uit hun verklaringen blijkt dat zij in Irak beroep hebben kunnen doen op gespecialiseerde artsen en zorgen.

Wat verder de nood aan ondersteuning en zorg betreft, onder meer omwille van hun hoge leeftijd, en in het licht van de beperkte financiële middelen dient, in navolging van de commissaris-generaal, eveneens te worden opgemerkt dat dit evenmin verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt immers dat het over problemen van louter socio-economische, sociale en medische aard gaat. De commissaris-generaal stelt met reden vast dat socio-economische en sociale problemen, in het bijzonder ook de door verzoekende partijen aangehaalde economische problemen bij een terugkeer naar Irak, niet onder de toepassing vallen van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie en de criteria inzake subsidiaire bescherming. Hierbij kan de Raad bijkomstig opmerken dat de zoon van verzoekende partijen in het verleden regelmatig voor financiële hulp zorgde vanuit België.

3.2.5.5. Uit wat voorafgaat kan verder besloten worden dat verzoekende partijen niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.2.5.6. In casu kan geoordeeld worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

3.2.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Er dient hierbij rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij

bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Anbar moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan vastgesteld worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Anbar nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Hoewel samen met de commissaris-generaal geconcludeerd kan worden dat er actueel in de provincie Anbar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient benadrukt te worden dat de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van verzoekers om internationale bescherming aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Niettegenstaande het Hof van Justitie de aard van de "persoonlijke omstandigheden" niet heeft gepreciseerd, dient opgemerkt te worden dat de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07, § 28). Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, rijst de vraag of verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Anbar voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad wijst hierbij in het bijzonder op dat uit de EASO Country Guidance: Iraq - Common analysis and guidance note van januari 2021 blijkt dat personen uit de provincie Anbar een hoger niveau van individuele elementen moeten aanbrengen om aan te tonen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen (zie p. 133: "*Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Anbar, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD*").

Verzoekende partijen wijzen in casu op hun hoge leeftijd en hun medische problemen waarbij zij aanstippen dat zij geregeld moeten reizen naar Erbil en voornamelijk naar Bagdad voor medische bezoeken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in casu meerdere medische stukken voorliggen die de medische problematiek van verzoekende partijen bevestigen.

Zo blijkt dat verzoekster een hartaandoening heeft en gewag heeft gemaakt van regelmatig bewustzijnsverlies, een schildklierproblematiek, een bloeddruk probleem, problemen met haar wervels alsook diabetes (persoonlijk onderhoud verzoekster van 16 september 2021, p. 7; persoonlijk onderhoud verzoekster van 13 januari 2022, p. 6; Verklaring DVZ verzoekster van 22 januari 2021, p. 12; cf. administratief dossier, groene map met documenten, stukken 5-7 en cf. toegevoegde stukken aan het verzoekschrift).

Wat verzoeker betreft kan opgemerkt worden dat gewag wordt gemaakt van diabetes, gehoorproblemen, AVC (cerebrovasculair accident, zijnde een beroerte) en nierkolieken (Verklaring DVZ van verzoeker van 22 januari 2021, p. 12; persoonlijk onderhoud verzoeker van 3 december 2021, p. 11; persoonlijk onderhoud verzoeker van 16 september 2021, p. 3,14-15; cf. administratief dossier, groene map met documenten, stukken 5-7 en cf. toegevoegde stukken aan het verzoekschrift).

De Raad meent dat de medische problematiek waarvoor behandeling en opvolging vereist is, en de gevorderde leeftijd van verzoekende partijen in casu niet ter discussie staat.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoekende partijen beiden steeds eenduidig en coherent hebben verklaard dat zij zich voor de behandeling en opvolging van hun medische problematiek dienen te begeven naar voornamelijk Bagdad, hetgeen niet evident is gelet op de veiligheidssituatie en de controleposten (persoonlijk onderhoud verzoeker van 16 september 2021, p. 11, 14; persoonlijk onderhoud verzoeker van 3 december 2021, p. 7, 10, 12-13; persoonlijk onderhoud verzoeker van 13 januari 2022, p. 3-5; persoonlijk onderhoud verzoekster van 16 september 2021, p. 7; persoonlijk onderhoud verzoekster van 13 januari 2022, p.7-8).

Daargelaten de vraag of de behandeling voor de medische aandoening van de verzoekende partijen effectief beschikbaar en toegankelijk is in Irak, wat in wezen een beoordeling vereist in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt in casu niet betwist dat de voorliggende medische problematiek behandeling/opvolging vereist en verzoekende partijen zich hiervoor regelmatig dienen te wenden tot gespecialiseerde artsen in onder meer Bagdad.

Zoals ook de verwerende partij opmerkt in de verweernota doorkruisen verzoekende partijen daarbij minstens de provincie Bagdad alwaar tevens veiligheidsincidenten plaatsvinden en waarbij verwerende partij terecht aanstipt dat de classificatie van het willekeurig geweld hierbij volgens voormelde EASO Country Guidance dezelfde is als in de provincie Anbar.

Gelet op het geheel van de aangetoonde individuele elementen, zijnde de gevorderde leeftijd van verzoekende partijen, hun medische problematiek en de noodzakelijke verplaatsingen in een welbepaalde medische context en gezien de veiligheidssituatie in de provincies Anbar en Bagdad kan aangenomen worden dat verzoekende partijen een groter risico hebben om betrokken te worden bij de veiligheidsincidenten die er plaatsvinden en collaterale schade op te lopen.

In casu kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partijen, gelet op de aangebrachte persoonlijke omstandigheden, een groter risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De verzoekende partijen, wiens twee dochters in Irak niet bij hen inwonen en hun ouders ook niet vergezellen bij de medische verplaatsingen (persoonlijk onderhoud verzoekster van 16 september 2021, p. 8-9; persoonlijk onderhoud verzoeker van 16 september 2021, p. 15-16; persoonlijk onderhoud verzoeker van 3 december 2021, p. 8), maken ook voldoende aannemelijk dat zij niet steeds over een netwerk kunnen beschikken die voormeld risico kan verlagen.

Bovenstaande vaststellingen betreffen in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, wel degelijk persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat verzoekende partijen, gelet op de nog steeds precaire, complexe, problematische en ernstige situatie in Anbar ertoe leiden dat verzoekende partijen in vergelijking met andere burgers in de provincie Anbar over minder weerbaarheid beschikken om zich te onttrekken aan de risico's van het willekeurig geweld en zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoekende partijen, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Anbar.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is in de provincie Anbar, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen in geval

van terugkeer naar de provincie Anbar aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU